

DRONGENGOED

Meer dan zestig jaar geleden was ik samen met nog een paar andere lekenleraars dienstig op het Sint-Vincentiuscollege te Eeklo. Wij waren gewoon in burgerkledij. De anderen waren *professers* die in het zwart gekleed waren vanaf hun schouders tot bijna tegen de grond met vooraan een rij van een dertigtal zwarte knoopjes.

Reeds dertig jaar, op enkele maanden na, ben ik daar weg en nog ben ik niet los van deze school...

Achtbare dames, waarde collega's, beste vrienden

Reeds in het najaar van 2017 werd mij door een paar bestuursleden van VOL gevraagd voor deze gelegenheid iets te vertellen over het Drongengoed. Als ik nood had aan een beamer, een laptop, geluidsversterking en een draadloze microfoon zou ik zo op mijn wenken bediend worden om iets te vertellen over dit oord in de bossen. Immers, het is geweten dat ik alleen of met een jeugdvriend of samen met mijn dierbare en geliefde Suzanne hier regelmatig kom.

Beste vrienden, hoe deze exposé zal aanvaard worden door jullie valt af te wachten, maar van één zaak ben ik nu al zeker en het staat wel vast dat ik mij danig vereerd voel om voor zo een select publiek, waarvan ik de collegiale binding erg koester het woord mag voeren in mijn stamcafé. Daarvoor al mijn oprechte dank.

Wel, in de **jaren '45** van vorige eeuw, vlak na de Tweede Wereldoorlog, al omtrent deze tijd, mocht ik met mijn moeder nu en dan eens naar de bossen komen. Mijn moeder kwam hier haar voorraad zeem, zeg maar honing, halen bij **imker Leekens**. In de weidestrook hiernaast stond, op zomerse dagen, een lange rij bijenkorven met een actieve, zoemende bevolking. Iets vroeger, in het jaar **1242**, schonken of verkochten **Gravin Johanna van Constantinopel** en **Graaf Thomas van Savoye**, beiden in een goede bui, de woeste heidegronden van het Maldegemveld aan drie verschillende abdijen waaronder de abdij van de **Norbertijnen van Drongen**. De ontginning van die onvruchtbare gronden hier verliep moeizaam.

Nu, op deze partijen hier ten noorden gelegen is **Natuurpunt** al enkele jaren bezig door ontbossing dat woest en natuurlijk uitzicht her in te richten naar die tijd van toen, en met succes. De heide van jaren terug bloeit er weer weelderig in het Maldegemveld. Deskundige en enthousiaste collega Gerrit is een en al begeesterd wanneer hij zich vakkundig en met kennis van zaken uitleeft over de rijke flora en fauna van dit enig gebied. En, deze vroege morgen, zon, windstil, een laagje fijne nevel opgehangen tussen jeugdig groen, een enig decor. Wij zagen en hoorden vele vogels en vandaag kregen zij een naam, een verenkleed en een gedragspatroon. Enig, Gerrit! ...

Maar, beste vrienden, bij al dat moois overdag in dit gebied, kom hier ook eens, zo om middernacht, onder een onbewolkte nachthemel. Op een open plek in de bebossing is het hier dan aardedonker, bijna geen lichtpollutie en de sterrenhemel is dan een enig schouwspel Boven u, *en nu, met uw toelating, refereer ik aan een opstelletje eertijds gemaakt*, staat de grote beer scherp afgetekend tegen de hemel terwijl hij lonkend kijkt naar de fraai gevormde Cassiopeia, steeds in W-configuratie, aan de overzijde. In het midden daarvan de poolster waarrond al die onmetelijke glinstering draait. Hierbij het begrip **lichtjaar** invoegend, wordt men wel kleintjes en even stillekes in dit stuk Maldegemveld. Een eerste ontginningshoeve, de zogenaamde **“d’ Oude hofstede”** bestond al voor **1400**, gelegen hier pakweg 300 meter ten oosten in de mooie dreef aan de rechterkant, die vierkante weide. Op zondag **11 september 2016** konden wij er live de blootgelegde fondamente bezichtigen, alles begeleid met professionele uitleg.

In **1740**, onder het bewind van norbertijn **abt De Stoop, Antoine De Stoop**, hadden in dit gebied grote, positieve ingrepen plaats. De dreven en paden, waarlangs men nu nog wandelt, werden op zijn initiatief in deze tijd aangelegd in **dambordvorm**.

In **1746** werd de Drongengoedhoeve gebouwd met wapenschilden **“Vita brevis”**, later geplaatst in de oostelijke poort en **“Corda juncta cordibus”** boven de ingang deur. Na de Franse Revolutie vallen de hoeve en het gebied rondom in verscheidene privé-handen.

In **1936** is dat de familie **Van Damme uit Eeklo**. Zij doet prachtige restauraties aan de hoeve en de gebouwen zoals de **beide toegangspoorten en de duiventoren**. Ten zuiden van de rechte dreef, die weide van d’ Oude hofstede en omliggende velden, was een groot park door hen aangelegd en afgebakend met een serieuze afsluiting: **het hertenkamp**. In de maand oktober beleefde men er executies van geselecteerde dieren om, zo zei men, het wildbestand op peil te houden. Het ceremonieel van de **“ontwijding”** daarvan verliep nogal gruwelijk, werd er verteld.

Van de verdere eigenaars heb ik weinig weet. Wel ken ik de tijd dat een zekere heer Wille hier moeilijkheden had en nu zou de hoeve beheerd worden door twee of drie eigenaars. De laatste tijd heb ik wel meer dan vijf uitbaters opeenvolgend de zaak weten runnen tot op heden **“Kurt en zijn team”**.

In **1955**, in volle Koude Oorlog, legde de NAVO midden in het bos een vliegveld aan om mogelijke aanvallen van het Sovjetblok af te slaan, een taxibaan en startbaan met op ieder einde aftakkingen naar beschermde parkeerruimtes. Tegen de grond waren de banen afgebakend met rijen gele en blauwe boordlichten en een batterij masten met verlichtingselementen was opgericht aan de oostzijde van de bossen...

Ooit bestonden er luchtopnames van dit militair domein met de stempel **“Top Secret”**. Met de app **“Google Earth”** is nu alles ragfijn te zien, en na flink inzoomen en een ferme vergroting zou men, bij manier van spreken, de bloei van de rode zonnedauw tussen de twee startbanen kunnen bewonderen.

Wist gij, beste vrienden, zo heb ik mij laten wijsmaken, dat deze basis, in die tijd, in twee uur gevechtsklaar kon zijn? Dat op de Krakeelparking, u wel bekend, onder het centrale grasplein, een enorm kerosinetank, of liever een enorme tank vol kerosine, lag? Dat was natuurlijk militair domein en afgesloten. Daarvan getuigen nog de betonresten van de hekkenpalen aan de ingang.

Regelmatig werden hier manoeuvres gehouden, de ene al groter dan de andere. Een daarvan was wel die keer dat er ongeveer een 40- tal helikopters van 's morgens vroeg als reusachtige insecten, met hun typische schroefgeluiden, in de weer waren. Zij hadden het uitzicht van grote bananen en waren uitgerust met twee schroef-stellen. Onophoudelijk hielden zij hier het luchtruim bezet. Zij werden ontscheept in de haven van Gent en dan de een na de andere overgevlogen naar deze basis. De bemanning was wel een beetje aan de roekeloze kant, want sommigen van hen zaten, in vertraagde vlucht, gewoon in de open deuren, de bengelende benen naar buiten. Zij droegen cowboyhoeden en er werd gezegd dat op hun laarzen ruiterssporen bevestigd waren. De bewaking op het vliegveld was in opdracht van Belgische militairen en wie regelmatig kwam kijken naar het manoeuvre werd gevraagd naar zijn paspoort.

Maar meestal lagen de twee startbanen er rustig en verlaten bij, en werd al eens het verbodsteken *militair domein* genegeerd.

Wat is er nu zaliger dan iets te doen wat verboden is. Begeef u dan maar eens, in de tijd dat het echt verboden was, op een zomerse dag, midden in de week, per fiets op een van de kilometerslange verlaten startbaan. Fiets neer en even rust, gezeten in de graskant vlak naast de startbaan. Links en rechts van u zindert de lucht boven het hete beton. Er trilt een beetje luchtspiegeling boven ieder einde van de airstrip. Voor u, de honderden meterslange boswand. Hier **alleen**, met die uitgestrekt hemel boven u, dan vergeet men de werkelijkheid. Hé, daar voor u, op reikwijdte een haastige en zenuwachtige tor, nog geen twee centimeter lang, in iriserende outfit. Met trippelende pootjes neemt hij zijn aanloop op de startbaan, die veel te lang is voor hem, dekschilden uitgeplooid, vliesvleugels trillend in stelling en take-off. En, ik dan met de fiets verder westwaarts op die startbaan. Nog altijd verboden, hé! Zalig! Rechts, door een uitsparing in de afsluiting, een van de bosdreven in. In de verte twee mannen pratend met elkaar zien mij afkomen. De ene met een guitig aangezicht nog niet gesierd met een mooie baard, kwam mij bekend voor. Hijzelf met pretoogjes: " *Stop én keer gij!*" Jawadde, den boswachter. "*Vanwaar komt gij? Ha, van over het vliegveld...dat zouden dan twee processen-verbaal kunnen worden, een voor over de startbanen te rijden en hier in deze dreef is fietsen verboden*". Maar alras gedroeg de wetsdienaar zich zeer hoffelijk en begrijpend. Door zijn correcte, rechte lichaamshouding en hoffelijke allure getuigde hij van een degelijke opvoeding aan ons college: Marc Spanhove, beëdigd boswachter, nu met rust. **In 1993** werd het vliegveld door de NATO vrijgegeven en werd het oefenterrein van het Belgisch leger. Het wordt nu verhuurd aan privéclubs Brugge en Ursel. Ooit werden er spectaculaire vliegshows gehouden en jaarlijks vindt hier nog het "**Wings and Wheels evenement**" plaats, een militariabeurs met show waarop oude en meer recente vliegtuigen te bewonderen zijn en soms een demo met een **fly-over** ten toon spreiden. Onder ettelijke tenten worden dan vele militaire rekwisieten te koop aangeboden, zo onder meer, sierlijke dolken en degens met de hoekige, gotische, ingewerkte karakters "**Gott mit Uns**".

En beste vrienden, al wat ik tot hiertoe voorgedragen heb, is maar bijzaak, is maar omkadering, is maar situering van iets enig.

Tussen het militaire domein ten zuiden, waar de zonnedauw lijmerig bloeit, en het stuk Maldegemveld hier ten noorden, waar het eeuwenoude heidekruid weer purper kleurt, ligt als een edelsteen in deze kroon gevat: de **Drongengoedhoeve**.

Beste vrienden, na een fikse wandeling en het genieten van al dat moois langsheen die recht aangelegde dreven met hun uitgeholde rabatten, kom dan langs de oostelijke poort hier binnen. Verwerk, ieder voor zichzelf, stilzwijgend de spreuk, halfverheven met zwaanmotief bovenaan de ingang” **Vita brevis, het leven is kort**”.

Hier, in deze oase van rust, is het altijd goed even halt te houden na een zuurstofkuur doorheen de omliggende bossen. Zoek in het voorjaar een zitje tegen de witte muur van de zuidergevel en geniet van de deugddoende, prille zonnestralen gevangen in deze bebouwde kom. Bemerkt het groepje madeliefjes voor u in het gras dat uw bezoek komt opfleuren. Of, op een andere keer, wanneer de zomerzon ongenadig blakert op de gebruikers die soelaas zoeken onder de zonneschermen, verover dan een plaatsje onder de paardenkastanje naast de gevel.

Of nog, na een herfstwandeling doorheen wat motregen en de kille luchten boven de wandelpaden, kom dan binnen in het café en laat u bedienen met iets warmes of geestrijks niet ver van de houtkachel (tenminste als deze brandt).

Hier, in deze oase, altijd troef. Weg van alle storende geluiden. Zelfs het uitbundig gejoel van spelende kinderen is hier fel afgezwakt. Begrijpelijk, want als enige attractie is er alleen het hondenhok gedekt met Boomse pannen.

Een beetje negatief voor sommigen. Nogal wat honden komen hier op bezoek met hun baasje aan de lijn. Er zijn er van alle soorten en als zij blaffend in resonantie geraken met elkaar, zijn de kleine keffers de meest storende. Maar ja, prachtig en enorm gewaardeerd door deze troeteldieren zelf, die hier verwend worden.

Dat daar gelaten, op de Drongengoedhoeve is het altijd zalig verpozen. Hier kent iedereen iedereen, worden nieuwe vrienden gemaakt, madam en mijnheer komen hier zelden. Men wordt aangesproken bij de voornaam.

Men wordt er op zijn wenken snel bediend, wel aan 6 kilometer per uur, door een kloeke dame. De pas toegekomen gebruikers heeft ze zo gedetecteerd, ze kent de meeste abonnees bij name en weet hun dagschotel vanbuiten, neemt verscheidene bestellingen bijna gelijktijdig op, verdwijnt met het dienblad vol lege recipiënten en is kort daarop terug met datzelfde draagbord vol lekkers, in 't passeren een snoepje toeschuivend naar een vriendelijke hond. Jij wordt bedankt met gulle *merci's en dankjewels* en meteen wordt uw lidkaart meegenomen om nieuwe punten in te toetsen. Zij houdt deze zaak groeiend en bloeiend, en een attentie is hier, zo dacht ik, niet overbodig. Had ik nu de gave van een vaste stem, dan zou ik samen met Jimmy Frey zingen: "Breng die rozen naar..."

En gij, beste vrienden, ooit toegewijde werknemers aan het Sint- Vincentiuscollege. Gij, die honderden knapen getoond hebt langs waar zij moesten gaan om te komen waar zij wilden zijn, kom maar eens af naar dit oord. Zeker weten zal op een keer een andere gebruiker opstaan en u benaderen. Hij zal u waarschijnlijk als onbekend voorkomen, omdat zijn knapenkenmerken hem al een hele tijd ontgroeid zijn, misschien nu getooid met baard en een beetje grijs of zelf kalend, gebeurlijk met een bril met verlopende dioptrieën. Hij zal u wel herkennen en u dan dankbaar erkennend aanspreken met "**meneere 'ken nog lesse gad van u**".

Beste vrienden, na ieder bezoek aan dit kuuroord kan men zeggen, ja iedere keer en iedere keer weer wordt altijd maar meer en meer, bij goed of minder weer, zelfs bij geen weer, iedere keer kan men zeggen: "Het was weer goed in het Drongengoed". Beste geduldige toehoorders, meestal zit hier recht tegenover, in de cel daar met open deur, een monnik in witte pij, het hoofd voorover gebogen, te mediteren. Is dat nu een confrater van norbertijn en abt De Stoop of is het de Antoine zelf? Is het de abt zelf, dan zou hij nu, bij het vrolijk gedoe van die leuke bende hierbinnen, enkele tellen geleden, zich ongetwijfeld afgevraagd hebben: Wat gebeurt er daar binnenshuis? Zo een leutige groep, **vol** animo. Ja, zo te zien niet meer van de jongsten. Er bewegen er zich daar toch wel enkele bij van ver in de zeventig, misschien wel tachtigers, zo te zien? **Mijwarempel**, ze zijn aan 't eten. Kijk, een tafel **vol** met een uitgebreide keuze aan spijzen. Pakken vleessalades, heerlijk ruikende roereieren, blinkende, gebakken pensen en geslokkerde spekrepes. En maar boefes, de borden **vol**. **Mijn zielken**, kijk, enkelen gaan al een tweede keer zich **vol** bevoorraden. Waar steken zij dat allemaal?

Maar, zeer merkwaardig en echt deugddoend voor mij heerst daar **volop** een vriendelijke sfeer **vol** enthousiasme in het samenzijn. Ongekende vreugde doorstroomt mijn hart als ik zie hoe zij overeenkomen, hoe hun harten kameraadschappelijk en **liefdevol** verenigd zijn. Ik zou hen willen gelukwensen en zeggen " **Vol** proficiat allemaal en doe dat meermaals. Zo houden jullie mijn leuze in ere: "**corda juncta cordibus, harten verenigd met harten**".

Wilfried

Voordracht gehouden op 21 april 2018 ter gelegenheid van een ochtendwandeling in het Maldegemveld en een ontbijt in de Drongengoedhoeve, alles georganiseerd door VOL.